

DE EENIGE REDDER

Kerstverhaal door

H. M. VAN DER VEGT.

Lith. L. Leer & Co. Haarl.

NARDERWIJK - H. A. BERENDS.

Prijs 10 Cts. - 25 Ex. f 2.25 - 100 Ex. f 6.50.

DE EENIGE REDDER.

KERSTGESCHENK VOOR KINDEREN

DOOR

H. M. VAN DER VEGT,

PREDIKANT TE HEEBDE.

HARDERWIJK,

H. A. BERENDS.

Wageningsche Boek- en Muziekdrukkerij.

In een landelijk dorp, gelegen in eene zeer vruchtbare provincie van ons vaderland, stond jaren geleden eene wel niet groote, maar toch zeer nette woning. De twee voorvertrekken werden door eenen smallen gang gescheiden. Achter het vertrek aan de linkerzijde, vond men een keukentje; aan de regterzijde, eene kleine opkamer waaronder een kelder, en achter het huis een vrij grooten tuin met enkele vruchtboomen. Achter in den tuin was een allerliefst zomerhuisje, dat van achter werd afgesloten door een beukenheg, aan beide zijden door eenig latwerk met kamperfoelie begroeid. In 't midden van dit huisje stond de stam van een treurwilg welks kruin het dak uitmaakte. Rondom dien stam was eene tafel, en om die tafel een bank, van welke men een vrij uitzigt had over den geheelen tuin. De bewoners van dit huisje, konden niet onder de rijken van het dorp worden geteld; zij waren menschen,

die van hunnen handen arbeid moesten leven. Vader en moeder beide, deden van den vroegen morgen tot den laten avond hun best om het onderhoud te verdienen, dat hun onder den zegen des Heeren volkomen gelukte. De vader oefende een eerlijk ambacht uit, de moeder won met wasschen en strijken van fijn goed er aardig wat bij, en de verdiende penningen waren toereikend om in de behoeften van hun gezin te voorzien; ook konden zij nog iets overhouden om armen bij te staan en enkele stuivers in de week weg te leggen voor onvoorziene uitgaven.

O hoe gelukkig gevoelden zich die beide menschen, wanneer zij in de zomeravonden in het tuinhuisje, des winters in een der zijkamertjes gezeten, spraken over het goede bestuur Gods omtrent hen, dat zij als eenige oorzaak erkenden, van alle voorregten die zij genoten. Doorgaans werd dan een psalmgezag aangeheven, altijd een gedeelte van Gods Woord gelezen en den dag geëindigd met een gebed door een van beide uitgesproken. Wanneer iemand die gebeden had kunnen beluisteren, zou men al spoedig hebben bemerkt, dat die twee menschen niet *alleen* dit huis bewoonden, want gedurig werd de naam van iemand genoemd, om wiens bekeering met aandrang werd gebeden. Het was een kleine jongen, hun eenigst kind, Johannes genaamd, aan wien zij telkens in den gebede dachten. O, gelukkige ouders die gedurig hunne kinderen opdragen aan Gods troon! Gelukkige kinderen voor wie zoo dikwerf wordt gebeden, tot Hem die gezegd heeft:

»Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet, want derzulken is het Koningrijk der Hemelen.»

De kleine Johannes groeide voorspoedig op. Hij had een gezond oordeel, dat op eene verstandige wijze onder de leiding van zijnen godvreezenden vader werd ontwikkeld, en een goed geheugen dat gedurig werd geoefend en versterkt, door het aanhooren van de voornaamste hoofdzaken uit de Bijbelsche geschiedenis, die hem door zijnen vader op kinderlijke wijze werden verteld en waarnaar hij met aandacht zat te luisteren.

Wie onder de kleine lezers, wil niet gaarne hooren, wat die vader aan Johannes heeft verteld? Welnu, we zullen trachten na te vertellen, hoe hij hem heeft bekend gemaakt met de grootste gebeurtenis die immer op aarde heeft plaats gehad, en die voor elk die leeft ten hoogste belangrijk is.

HET KERSTFEEST.

Het was op eenen eersten Kerstdag, toen Johannes met zijnen vader en zijne moeder in een der zijkamer-tjes bij den brandenden kachel zat, dat de vader het volgende vertelde:

Voor ruim zes duizend jaren heeft God Hemel en aarde uit niet voortgebracht. Hij schiep het licht en de wolken, deed boomen, planten en gewassen uit de aarde voortkomen, plaatste zon maan en sterren aan den hemel, bragt alle diersoorten voort, en schiep twee menschen, eerst Adam, toen Ava. Beiden waren

schoon van gedaante en met een voortreffelijk verstand begiftigd; maar de grootste weldaad die zij van den Heere ontvingen was, dat zij naar Gods Beeld waren geschapen. O hoe gelukkig leefde dat eerste menschenpaar. Zij kenden hunnen Schepper op volmaakte wijze; zij leefden met gewilligheid naar den wille Gods; zij hadden den Heere en elkander hartelijk lief. Zij zagen in het gedierte des velds dat hun onderworpen was, in boomen, planten en gewassen waarvan zij leefden, en ook in elkander, de grootheid en wijsheid, de goedheid en liefde van hunnen grooten Schepper. Dageelijks mogten zij met God, als een kind met den vader, verkeer en waren verzekerd, zoo zij God boven alles bleven beminnen en alleen gehoorzaamden, dat zij en hunne nakomelingen in eeuwige zaligheid met God zouden leven; maar de goede God had, om ze te waarschuwen, tevens bekend gemaakt, dat zij zouden sterven en al hun geluk verliezen, zoo zij het gebod overtraden om niet te eten van den boom »der kennis des goeds en des kwaads.»

Een zekereren tijd, hoe lang is onbekend, bleven de eerste menschen in dien gelukstaat en gehoorzaamden het bevel des Heeren. Maar zie, wat gebeurt er? Eva wordt door den Satan en Adam door Eva verleid om van den verboden boom te eten en beiden verliezen de gunst van den goeden Schepper. In plaats van met hen te kunnen verkeer en, moest God hen straffen. Zij werden uit het Paradijs gedreven, waarin zij zoo gelukkig hadden geleefd, moesten met hunne nako-

melingen het ongenoegen des Heeren ondervinden over hunne zonden, en eenmaal sterven en begraven worden. Ook is er na die droevige ongehoorzaamheid geen enkel mensch uit Adam en Eva geboren, die God van harte heeft bemind, zoo als hij geboren werd. Alle menschen hebben in plaats van God, de zonde lief, allen moeten sterven en — allen hebben verdiend om voor eeuwig verloren te gaan. Neen, nog sterker drukt Gods Woord zich uit, alle menschen zouden zonder twijfel moeten verloren gaan niet *één* uitgezonderd, indien de Heere geen Redder voor verlorene menschen had geopenbaard.

Die Redder is Jezus, wiens geboorte wij heden gedenken.

De goede Schepper aller dingen, heeft Hem eerst geopenbaard aan onzer aller vader Adam, toen Hij met Eva beschaamd en verlegen voor den Heere had bekend: »ik heb gegeten.» Toen zij niet anders konden verwachten of zij zouden voor altijd worden verstooten, gelijk zij verdiend hadden; toen zij er niet aan durfden denken dat God hen nog zou willen liefhebben, die zij zoo beleedigd hadden; toen zij niet konden denken dat er nog een middel mogelijk zou zijn om hen te redden van het verderf; toen, o wat een verrassing, toen zij meenden veroordeeld te worden, daar spreekt de Heere van eenen Redder en Zaligmaker, die in de wereld komen, die lijden en sterven zou, om de schuld te betalen, de zonde te verzoenen en te maken dat Adam en Eva, neen niet zij alleen, maar ook millioenen uit alle oorden der wereld zouden worden ge-

red, om in eeuwige zaligheid met den Heere te leven.

En die belofte is ook trouwelijk vervuld, ofschoon er nog eeuwen moesten verloopen voor die heuchelijke tijd aanbreken kon.

Gedurende den tijd die er voor de komst van Jezus verliep, zorgde de Heere dat er altijd waren die hunne zonden betreurden en zochten naar de vriendschap met God. Aan deze herhaalde Hij gedurig de belofte van den eenigen Redder en daardoor waren er altijd menschen op aarde, die met heigend verlangen uitzagen naar den tijd zijner komst en gedurig baden, dat de Messias mogt komen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Hoe nader die tijd kwam, hoe duidelijker God van Hem sprak door middel der profeten, en billijk zou men nu ook kunnen verwachten dat elk aan wien Hij werd bekend gemaakt, met blijdschap werd vervuld en met verlangen uit zou zien naar den tijd zijner komst hier op aarde. Maar helaas, het Joodsche volk dat alleen het voorregt had van dien Redder te hooren spreken, werd hoe langs hoe onopmerkzamer op het Woord des Heeren. Op enkelen na stelde niemand belang in de belofte van de komst van Jezus, en toen de Heere op hield zijne profeten te zenden, werd het Joodsche volk zoo niet goddelooser, dan toch even zoo goddeloos als de Heidenen. Wel bleven er over zoo als een Zacharias en Elizabeth, een Simeon en Hanna en anderen meer, die de noodzakelijkheid der komst van Jezus beseften, de profetien geloofden, en God baden om de komst van Hem, dien Hij

door de profeten had willen beloven; maar de meesten stoor- den zich niet aan Gods Woord. Wie zou nu durven zeg- gen, dat zich het Israëlitische volk niet had waardig gemaakt dat de Heere voor altijd van hen ware ge- weken? Maar neen, de Heere die nooit had gedaan naar Israëls zonden, hield trouw zijn woord in alles wat Hij beloofd had, om allen die Jezus verwachtten ten hoogste te verblijden, maar ook om duizenden te zaligen, die niet eens naar Hem begeerden.

Op het onverwachts breekt de tijd der vervulling aan en hoor nu eens wat groote dingen God gedaan heeft om menschen te redden uit hun verloren staat.

In de kleine stad Nazareth woonde eene geringe maagd Maria. Zij was ondertrouwd met Jozef. Beiden waren godvruchtig en stamden af van David, de be- roemde koning van Israël. Dat geslacht, hoe rijk en aanzienlijk ook te voren, had al zijne grootheid verlo- ren. »De tronk van Izaï” was zoo als Jezaja voorspeld had »afgehouden.” Jozef was een timmerman en Maria eene geringe maagd. Maar ofschoon dat geslacht door menschen werd vergeten, en Maria niet als eene koningsdochter werd geëerd, de Heere gedacht nog aan de belofte die Hij eenmaal had gegeven, dat uit »dien afgehouden tronk een Rijske zou voortkomen” en »dat een Scheut uit zijne wortelen vrucht voort- brengen zou,” en Maria genoot eene eer, zoo als geen prinses op aarde ooit te beurt vallen kon.

Op eenen dag dat zij te Nazareth in hare woning is, ontvangt zij een bezoek van iemand die haar de lang-

verwachte tijding brengt, dat de beloofde Verlosser zou worden geboren en dat zij, o wonder, de moeder van den dierbaren Zaligmaker worden zal. De boodschapper van dit heuchelijk nieuws was een engel. De Heere had hem gezonden om Maria dat heuchelijk heil bekend te maken en haar voor te bereiden, op hetgeen er met haar geschieden zou. Maria staat verwonderd over hetgeen de engel haar berigt. Zij twijfelt niet het minste aan 'tgeen haar wordt gebodschapt, maar zij vraagt en ontvangt de noodige opheldering, en toen de engel haar toeriep: »geen ding zal bij God onmogelijk zijn,» roept zij in zalige blijdschap uit: »zie de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord.»

Nadat de engel vertrokken is, reist Maria vol blijdschap naar hare nicht Elizabeth, om ook haar het heuchelijk nieuws bekend te maken; maar zie, door een wonderlijk bestuur des Heeren, is deze reeds volkomen bekend met de aanstaande geboorte van den beloofden Zaligmaker en onder het dak van den ouden priester Zacharias wordt de goedheid des Heeren geprezen, door het opzingen van blijde lofgezangen.

Na deze aangename ontmoeting, waardoor Maria is versterkt in hare blijde verwachting, vertrekt zij weder naar Nazareth, om *daar* den tijd af te wachten dat de Zaligmaker zal worden geboren; maar de Heere had er anders over gedacht.

Reeds eeuwen te voren was het door den profeet Micha voorspeld, dat de Messias te Bethlehem moest geboren worden, en voor dat het uur der geboorte aankwam, wist de

Heere het zoo te besturen, dat Maria naar Bethlehem moest reizen. De keizer van Rome regeerde in dien tijd ook over Kanaän. Op eens krijgt hij het in den zin om te willen weten hoeveel menschen in de landen wonen, waarover hij het gebied voert en vaardigt een bevel uit, dat in alle landen ieders naam moet worden opgeschreven. Dit bevel komt ook in 't Joodsche land en weldra weet elk in iedere stad en elk dorp, dat men naar de plaats moet trekken waar de voorouders zijn geboren. Maria kan nu te Nazareth niet blijven maar moet naar Bethlehem, omdat zij uit het geslacht van David is.

Zoo zorgt de Heere voor de vervulling der profetie van Micha, opdat elk zou kunnen weten dat Jezus de ware Messias is.

Zeker was het voor Maria niet aangenaam, zulk eene groote reis te moeten doen; maar de Heere die altijd zorgt voor elk die Hem vreest, toont ook voor Maria te waken, door haar op reis een trouwen vriend te bezorgen. Ook Jozef was uit Davids geslacht, ook hij moet optrekken naar Bethlehem en beiden gingen blijmoedig op reis. Gij zult zeker meenen dat Maria en Jozef eene zeer voorspoedige reis hebben gehad en door de bewoners hunner oude vaderstad met zeer veel gulheid ontvangen zijn, vooral nu gij weet dat zij de moeder van Jezus zal worden. En toch viel dit heel anders uit. Niemand noodigde haar binnen, in de geheele stad kon zij geen geschikt huis vinden om te vernachten, alle herbergen waren reeds bezet en Maria noch Jozef wist waar den nacht door te

brengen. Wat een wonderlijk bestuur des Heeren niet waar? Wie weet hoe vele menschen die om den Heere niet dachten, toen te Bethlehem goed logies vonden en op een zacht bed konden slapen, en Maria, die den Heere liefhad en nog meer van Hem bemind werd, kon geen onderkomen vinden? Zoo staan zij die God vreezen wel eens meer verlegen, maar de Heere zorgt altijd, dat zij die Hem liefhebben, onder alles wat hen tegen loopt, veel meer geluk smaken, al moeten zij zich dikwerf behelpen, dan zulken, die Hem niet vreezen, al loopt hun ook alles mede. Zoo ging het ook Maria en Jozef te Bethlehem. Zij moesten in een beestenstal wonen zoolang zij te Bethlehem waren; maar genoten daar een blijdschap, zoo als niemand in de geheele stad ondervond.

Toen zij daar waren werd de lang verwachte Redder geboren, naar wiens komst zoo vele duizenden en ook Maria en Jozef hadden uitgezien.

O hoe blijde was Maria niet alleen omdat zij een kindje had gekregen; maar vooral omdat dit kindje de Zaligmaker van haar zelve, van Jozef en van honderdduizenden menschen op aarde wezen zou. Zij nam dat dierbare kind en wond het in doeken en omdat zij geen wieg bij zich had, legde zij het neder in de kribbe. Wie zal de blijdschap van Maria kunnen uitdrukken, wie zeggen hoe lief zij en Jozef dien Zaligmaker hadden en hoe vurig beiden wenschten, dat toch elk mogt weten, dat Jezus Christus in de wereld was gekomen, om zondaren zalig te maken, en dat die Jezus nu in de kribbe te

Bethlehem lag, opdat dan ook elk mogt komen om Hem met blijdschap te aanbidden.

Maar wie zou het onder de menschen bekend maken? Maria kon het niet, Jozef moest bij haar blijven en, al had hij ook gezegd: dat kind is de Zaligmaker, wie zou hem gelooven? En toch zoo niemand het gewaar werd en niemand het geloofde, kon ook niemand zalig worden. O hoe noodzakelijk dat er nu iemand kwam die geloofwaardig was en de geboorte van Jezus aan de menschen bekend maakte. Maar wie zal het doen nu het nog niemand weet dan Jozef en Maria alleen? Maar neen, ik vergis mij. Eén was er die het ook wist. De Heere die hoog, in de Hemelen woont. Hij was de eerste die ooit op aarde over Jezus sprak, die Hem zoo gedurig beloofde voor Hij geboren werd en die ook nu Hij geboren is, weer de eerste wil zijn die zijne geboorte aan menschen verkondigt. Denk eens aan, hoeveel belang moet er toch voor ons in gelegen zijn om te weten dat Jezus is geboren, en hoeveel liefde de Heere heeft tot het behoud van zondaren, dat Hij zelf uit den Hemel de boodschap wil brengen dat de Zaligmaker is geboren.

Terwijl Maria en Jozef zich verblijdden over de geboorte van den Heere Jezus, waren er even buiten Bethlehem eenige herders, die des nachts de wacht hielden bij de schapen. Op het onverwachts zagen zij iets dat hen met groote verbazing vervult. Een engel stond bij hen, en de plaats waar zij waren, werd beschenen van den glans der heerlijkheid Gods, die of

van den engel of van den Hemel hun toestraalde. Allen beefden voor de majesteit des Heeren en vreesden met groote vreeze, wat toch die engelverschijning beduiden mogt. Maar zij behoefden waarlijk niet angstvallig te wezen, want al wat uit den Hemel wordt toegezonden is niets dan goed. De engel overtuigde hen dan ook spoedig, en riep met luider stem: »Vreest niet, want ziet ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal.» Nu werd de angstvallige vrees van hen weggenomen en de herders luisterden met grooten eerbied naar het woord des engels, die hen met een blij gelaat toeriep: »Heden is u geboren de Zaligmaker, welke is Christus de Heere in de stad Davids.» O wat werden die mannen verblijd, maar omdat zij merkten dat de engel nog niet had uitgesproken hielden zij zich stil en hoorden iets, dat hunne blijdschap nog vergrootte, want de engel vervolgde: »en dit zal u het teeken zijn gij zult het Kindeke vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe.» Nu zweeg de engel en vertrok denk ik weer. De herders staarden hem na en zie, weer ontdekken zij iets nieuws, zooals zij nimmer hadden aanschouwd en dat hun verzekerde, de engel heeft de waarheid verkondigd. Boven in de wolken zagen zij duizenden bij duizenden van blinkende engelen, die uit blijdschap dat Jezus op aarde was gekomen, dit lied opzongen: »Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde; in den menschen een welbehagen,» onder welk gezang de engelen weer langzaam naar boven trokken, tot zij uit

het gezicht van de verblijde herders waren verdwenen.

O wat zal het die herders hebben gespeten zult gij misschien denken, dat die engelen zoo spoedig weer vertrokken, dat het heerlijke licht niet meer scheen en zij dat engelengezing niet meer hoorden! We kunnen van dat alles uit den Bijbel niets bemerken, ook zelfs niet dat zij dat heerlijke weer begeerden te zien en te hooren; maar wat ze begeerden, naarwien ze verlangden? Zij verlangden naar Jezus, zij begeerden Hem te zien en riepen elkander toe: »Laat ons dan heengaan naar Bethlehem, en laat ons zien het woord dat daar geschied is, hetwelk de Heere ons heeft verkondigd.» O gelukkige herders, die, schoon zij niets vergaten van hetgeen zij hoorden en zagen, toch het meest om Jezus dachten. Zij deden zooals zij elkander hadden toegeroepen, »zij kwamen met haast, en — o gelukkige nacht! — »zij vonden Maria en Jozef en het Kindeke liggende in de kribbe», zooals de engel hun gezegd had. Nu bezagen zij het dierbare Kind met stille en zalige bewondering, aanbaden het met eerbied en diep ontzag en maakten alom bekend alles wat hun van dit Kindeke gezegd was, opdat ook anderen zouden hooren, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken.

En hiermede eindigt dus, hernam de vader van den kleinen Johannes, het verhaal der geboorte van Jezus. O hoe goed is de Heere dat Hij zooveel moeite deed om te laten bekend maken dat Jezus de eenige Redder is, door Wien zelfs de grootste der zondaars kan worden behouden. Ook wij genieten datzelfde voorregt. Het

Woord des Heeren is nu het middel waardoor wij met *denzelfden* Jezus worden bekend gemaakt, die voor zoovele duizenden een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden is. Ook u mijn lieve jongen bewijst God diezelfde gunst. Ook u wordt Jezus in de Schriften bekend gemaakt van 's Heeren wege. Ook gij hebt Jezus noodig om met God verzoend te worden. Ook voor u zal er geen andere Redder te vinden zijn. Ook u roept de Heere met ernst en aandrang: »Zoek den Heere terwijl Hij te vinden is, roep Hem aan terwijl Hij nabij is.» O mijn jongen, wees der stemme des Heeren niet ongehoorzaam, want gij zoudt uw eigen ongeluk veroorzaken. Bid, bid veel om een nieuw hart en eenen nieuwen geest. Dan leert gij uwe zonden kennen en betreuren, dan wordt u Jezus ook noodzakelijk, dan zal het u gaan als de herders in de velden van Bethlehem, gij zult met haast naar Jezus leeren vlugten, maar Hem ook vinden en aanbidden als uw Zaligmaker en kunt dan met blijmoedigheid betuigen:

»Ik ben gered, God heeft mij wel gedaan!»

En gij kleine lezers, hebt ook gij zin aan dat geluk?

Volgt dan den raad dien Johannes van zijn' vader heeft ontvangen.

ZWAAR BEPROEFD MAAR UITGEHOLPEN.

KERSTVERHAAL,

door **H. M. VAN DER VEGT.**

HET KERSTFEEST VERSCHILLEND GEVIERD.

KERSTGESCHENK VOOR DE JEUGD,

door **J. P. VAN DER MAAS Jr.**

DE GOUDEN POTLOODPEN.

EENE KERSTVERTELLING,

door **ANTHONIUS.**

HET GEBED IN DEN STORM.

KERSTVERHAAL

door **F. W. WAGNER.**

Alle met geïllustreerde omslagen.

Prijs per stuk 10 cent. 25 Ex. f 2.25. 100 Ex. f 6.50.